

Rudolf VERHEYEN
(1938 - 2014)

Beste Rudi

We hebben mekaar leren kennen in 1973, toen jij als werkleider bij je broer Walter, ons, biologen in spe, de evolutie van de bouw van de hersenen verklaarde. Sedertdien hebben we gradueel een professionele, later persoonlijker relatie opgebouwd, die een abrupte knik kende toen je me in september 2013 strijdlustig en optimistisch de te ondergane ingreep toelichtte, en de noodzakelijke verdaging van je verdere plannen verklaarde.

We hebben het meest intens samen gearbeid, toen jij de eerste rector-voorzitter van de confederale Universiteit Antwerpen werd en ik daarbij je beleidsmedewerker mocht zijn. Jij bleek toen echt één van die grondleggers van de fusie van de drie universiteiten in Antwerpen, in je functie van bemiddelend probleemoplosser voor de vele moeilijkheden – eerst bij de fusie van de twee TEW's, dan van de drie instellingen – die opdoken.

Het is in die periode dat ik je professioneel genius van nabij aan het werk zag. Jouw strategisch inzicht, tactisch voorspellend vermogen, de inzet van je enorm maatschappelijk netwerk, je onvoorstelbare inzet en werklust, alles gooide je met overtuiging steeds weer inde schaal, zonder opgeven, tot het doel was bereikt. Je liet nooit af, was steeds vol inzet voor vriend, mens, maatschappij, het hoger goed, gedreven door je geloof in de mensheid, uit je visie voor gelijkheid, broederlijkheid en vrijheid. Je zette je vooral in op het vlak van het milieubeleid en de interactie hoger onderwijs/maatschappij, later, vooral de relatie hogescholen/universiteit.

Walter zei me terecht over jou: “Onze Rudi is een valse zachte, gooi hem door de voordeur buiten en toch kruipt hij dan achteraan door het venster terug binnen”!

Samen met de collegae van het eerste uur – Anne A., Els E., Hilde L. en Karen V.C. – op die stemmige eerste locatie van de UAntwerpen, ‘Villa La Chapelle’, bewaar ik jou typerende herinneringen aan die tijd: onze dagelijkse ‘race’ om als eerste er te zijn en als ‘beloning’ koffie te mogen zetten, de vele gele ‘floepertjes’ (= post it-jes) met ‘to do’ die je op onze werkplekken verspreidde, de nachtelijke mails – toen nog een ‘nieuw’ instrument – die ‘s ochtends op uitvoering wachtten, de geïmproviseerde verjaardagslunches op het terras, de reddingsacties die je telkens op het getouw zette voor in de schouw gevallen duiven, het bowlen met de collegae...

We waren daarnaast regelmatig met vrienden bij mekaar te gast, steeds warme momenten bij een goed maal. De doorleefde verhalen in en over jullie tuin, het uitzicht op de schepen die boven de dijk uittorenden, de beleving van het huis en de omgeving in Lamswaarde – altijd een risico om in het donker weer op de ‘grote’ weg te raken – de beschrijving van je dagelijkse en volgehouden turnoefeningen – bewondering! – het tennis

– ik waagde het eenmaal tegen je te spelen, niet voor herhaling vatbaar - , maar steeds blijft het beeld van een warme, vriendelijk bekommerde man, vaak met pretoogjes in het door kraaienpootjes getekende gelaat.

Beste RUDI, je was een scherpzinnig, vasthoudend krijger, je ging voor alles en iedereen waarin je geloofde, je daden werden ingegeven door een spitse, strategische en vrijdenkende geest, gevoed door de idealen van de verlichting, je had steeds een goede raad, altijd ingegeven door je grote bekommernis dat het mij, je vrienden, ons allemaal, goed zou gaan. Meer nog dan een vaderfiguur – wat naar leeftijd bijna had gekund – of als een peetvader – wat je was - ervoer ik je als een wijze, warme, oudere broeder, die ik niet heb.

Lieve Rudi, jij was waarlijk een échte '*civil servant*' én mogelijk nog meer '*an honourable man*', ik ben er heel fier op dat ik één van je 'mannekes' mocht zijn en ik ga je heel erg missen...

dr. Eric SPRUYT, Rectoraat UAntwerpen

Uit 'Inbox' UAntwerpen 10 (4), 02/14.